

Amerikan Filmleri

– mavilikler · 21 Mayıs 2013

Annem umursuyor mu beni? Gece dörtte geldim, sabah gık demedi. Ben ne sorularla karşılaşacağım, ne cenderelerden geçeceğim kara kara düşüne durayım, o mışıl mışıl uyuyormuş meğerse. Modern zamanın anneliğine soyunmuş, toz kondurmuyor medeniliğine.

Laf aramızda ben bile tırtım, o saatlerde gölgelerle sarmaş dolaş yürürken sokaklarda, çok gerçek bir beden çıkarsa aniden karşıma diye. Öyle ya gecenin o saati ayakları birbirine dolanan bir kızın çok da iffet, namus derdinde olacağı düşünülmez pek. Dünyanın en masum, en el değmemiş kızı ol, anlatamazsın o adama. Sözlerin aykırı kaçır bedenine. Ağzından buram buram yükselen alkol kokusu ve oynak bir kadınınkini hatırlatan salınıp duran bir bedenle hafiflemiştir ruhun bile duymadan. Sen ruhen hafiflesen de o aç gözlerle vücudunda gezinip duran adamın gözünde bu hafiflik kadın cinsine mahsus bir anlam kazanmıştır çoktan.

O annen ya da baban kadar modern değildir. Bir hanım da bir erkek gibi işte çalışabilir, tekbaşına seyahate çıkabilir, barlara gidebilir gibi bir liste canlanmaz zihninde, geceyarısı bir genç kız boş sokaklarda yalpalarken. O sadece karşı cinsi görür onda, dolayısıyla cinselliği... Haksızlık da etmeyelim, gün ortasında ayık bir kafayla aynı sokaktan geçen bir hanım görse cinsellik aklına gelmez hemen. Gelmesi için bunu zorlayan bir şeyler gerekir. Kadın çok güzeldir mesela. Ona baktığında hayvani yanın ötesinde bir yanıyla hoşlanırsın ondan. Erkek olduğunı hatırlarsın, hatta dokunmak istersin. Ama bu düşüncelerin o kadını aşağılamaz, onu zihninde 'hafif' konumuna oturttuğun kadınlardan biri yapmaz asla.

Ama serserilerin, evsizlerin, tinercilerin ve gün ışığından saklanan tüm karanlık adamların baş role yükseldiği o saatlerde kaldırımlarda ilerlemeyi göze alan bir kız, o adamı fazlasıyla zorluyordur. Hiç aklında olmasa da ite kaka bazı görüntüler getiriyordur gözüne. Kocaman davetkar bir gülücük olup kaplıyordur zihnini o kontrolden çıkmış, bir sağa bir sola savrulan narin beden.

İşte ben o bedenin içinde bilmediğim bir yerde buldum kendimi birden. Muhtemelen normalde

tanıdığım bir sokak da olsa, tüm ayrıntıları yok eden o bulanıklık içinde herhangi bir sokaktan hiç de farklı görünmüyordu. Kaybolmuştum birden. Bedenim de içinde olduğum o sokak gibiydi. Çok uzak ve yabancı... İşte o anda cep telefonumun çalmasını çok istedim. Korkudan kısılmış bir sesin kulağımı çınlatmasını, "nerde kaldın?" demesini... Modern dünyaya hiç uymayan bir kucaklayış ve şefkati yollamasını bana o sıcacık evden...

Ve "Anne ben kayboldum." demeyi istedim... "Burası çok karanlık ve ben nerde olduğumu bilmiyorum. Neden burdayım ve neden genzimden bu koku yükseliyor? Neden kızmıyorsun bana? Bu çok saçma ve bela çağırır duruma kendimi sokmama neden izin veriyorsun?"

Annem reçel sürüyordu ekmeğine. "İster misin" dercesine bir göz attı bana. Mosmordu göz altlarım. Belki fark ederdi. Birkaç saniye gözlerimi hiç kırpmadan diktim onunkilere. "Gör beni" der gibi...

"Kompres yap." dedi. Ne de olsa belli bir yaşı geçmiş, özgür bir kız değil miydim? Sınırlarım vardı benim de her yetişkininki gibi. Morlukların nedeni de o sınırlara dahildi. Sınırsız hoşgörüsüne bir kez daha hayran oldum annemin ve kocaman bir tebessüm gönderdim ona. Sonra da şu Amerikan filmlerindeki anne kızlar gibi modern modern devam ettik kahvatımıza.